

[Egon Jensen.]

Jeg har et enkelt spørgsmål, som jeg gerne vil stille til hr. Arthur Jacobsen. Hr. Arthur Jacobsen var ligesom temmelig valen ved nu at stå over for den situation, at de radikales program kunne blive opfyldt; han spurgte, om man var parat til at omforme lovforslaget og sagde, at han ikke ret gerne så, det havde tilbagevirkende kraft. Derfor vil jeg gerne stille det direkte spørgsmål til hr. Arthur Jacobsen: er det sådan, at de radikale, hvis man først slettede retten til kapitalbindingskonti fra og med skatteåret 1968-69, ville være med til en fuld ophævelse? Jeg vil gerne lige citere det afsnit i de radikales program, hvori man gør opmærksom på, hvordan indstillingen er til kapitalbindingskonti. Man siger:

„De højere indtægter kan ved en sådan binding opnå en reel skattelettelse på indtil ca. 1.500 kr., medens de mindre indkomster, for hvem det virkelig er en præstation at spare op, højst kan opnå omkring ca. 475 kr. Skulle en sådan skattebegunstigelse bevares, måtte det være ved et nedslag i skatten med lige stort beløb til alle.“

Længere nåede hr. Arthur Jacobsen faktisk ikke i første omgang. De radikales præmisser er, fortsætter man:

„Det radikale venstre er af den opfattelse, at den reelle nyopsparing, der opnås gennem kapitalbindingsmuligheden, er beskeden, og foreslår derfor disse regler ophævet.“

Jeg vil gerne stille det spørgsmål, om hr. Jacobsen mener, at de radikale i denne forbindelse bør følge deres program.

Henry Christensen: Jeg synes, det er temmelig bemærkelsesværdigt, at såvel hr. Aksel Larsen som hr. Egon Jensen med foragt afviser det, som de, forstår jeg, kalder en meget grov beskyldning, nemlig at det skulle have noget med socialisme at gøre. Jeg lagde også mærke til, at hr. Aksel Larsen stillede det sådan op, at det var omtrent lige det modsatte; han mente, det

havde noget med sund fornuft at gøre. Det er meget interessant, at han stillede disse modsætninger så klart op, som han gjorde.

Ellers må jeg sige, at jeg nok synes, at den argumentation, hr. Aksel Larsen og finansministeren førte, var mere tyndbenet end næsten det ærede medlem og den højtærede finansminister værdigt. Se, når hr. Aksel Larsen kommer og fortæller, at hvis man har en opsparing under skatteordningen på 900 mill. kr., så vil 700-800 mill. kr. simpelt hen være skattelettelse for borgerne, så er det ikke en fremstilling, det er rimeligt at give hverken det høje ting eller befolkningen. Enten kan man give sig til at foretage en vurdering af denne ordning under forudsætning af skattefradragreglens bevarelse, og så kan man ikke regne alene med det skattnedslag, der finder sted det første år, men må se det over en længere periode, eller også må man foretage en beregning og vurdering under den forudsætning, som de socialistiske partier jo nu har opstillet, nemlig at skattefradragreglen ikke fastholdes, og så bliver regnestykket et ganske andet. Men der burde vel i særlig grad have været grund til at regne med de to kendsgerninger: for det første at fradragreglen altså ikke kommer til at gælde mere, og for det andet at alle de partier, der ønsker kapitalbindingsreglerne bevaret, klart har foreslået, at nedslaget skulle ske i form af et nedslag i skatten og ikke i den skattepligtige indkomst. Under disse forudsætninger, som er de reelle, har det, hr. Aksel Larsen har givet af vejledende oplysninger om, hvordan disse regler ville komme til at virke, og om deres statsfinansielle betydning, intet som helst med de faktiske forhold at gøre.

Finansministeren gik også ind på denne bankannonce, som hr. Aksel Larsen havde gengivet. Jeg synes ikke, vil jeg gerne sige, at det var nogen overmåde forstandig og fornuftig formulering, den pågældende bankannonce havde fået. Men derfra og så til som finansministeren at ville argumentere mod ordningen, fordi den skulle føre til, at folk låner pengene til at få skattepræmieret